

4. fejezet

„Észak” és „Dél” háborúja

Dániel könyve 11,1-39 versei a Perzsa birodalomtól a Görögökön, a Szeleukidákon (szíriaiak) a Ptolemaioszokon (egyiptomiak), majd Rómán (ókori és középkori) keresztül vezet bennünket egészen a végső időig, túl az 1798 -as esztendőn egészen a Római Egyház az egész világ feletti teljhatalmáig. Eközben a déli királyt folyamatosan Egyiptommal azonosítja a Biblia, és ezt mindvégig fenn is tartja. A korabeli Egyiptomnak viszont ma már nincs semmilyen jelentős hatalmi szerepe a világban, a Biblia viszont Jel. 11,8 –ban azonosítja azt az ateizmussal. A déli király tehát egy ateista politikai hatalmat jelképez. A „király” a Szentírásban politikai hatalmat jelent (Dán. 7,17; 8,20-21; Zak. 9,5; Csel. 7,18; Luk. 22,25). Dániel 11,40 rávilágít arra, hogy Rómának ezt a nagy ellenfelet (csatlósaival együtt) le kell győznie ahhoz, hogy világhatalomra juthasson. Ez az ellenfél a jelképes Egyiptom a déli király, amely nem más, mint az ateista Európai Unió. (Csatlósairól a későbbiekben részletesen lesz szó.) Ehhez Rómának egy erős politikai hatalomra van szüksége. **Dán. 11,40**-ben a következőt olvassuk: **„De a vég idején összetűz vele a déli király, és mint a forgószél, úgy megy reá az északi király szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval, és betör az országokba, előzőnli és végigjárja azokat.”** A déli király jelképesen tehát Egyiptom az északi király pedig jelképesen a Szentírásban gyakran említett Babilon (Jelenések könyvéből világosan látszik, hogy ő az utolsó történelmi politikai hatalom Krisztus 2. eljövetele előtt. Lásd. Jel. 17.; 18.; 19. fejezete; ez egyezik azzal, hogy Dán. 11,40 – 12,1-ig Krisztus 2. eljöveteléig az északi király hatalma fennáll. Tehát ugyanarról a Babilonról van szó, amelyik Jelenések könyvében szerepel. (De használhatjuk már a Dán. 11,36-ban megjelenő észak királyára is ezt a nevet. Minthogy sokan azonosították már a középkori egyházat Babilonnal.)) **Babilon**: ez a fogalom sok mindent rejt magában, több összetevője van. Babilon teljes fennállásakor a spiritizmusból, a politikai hatalmából és a hamis egyházakból áll (ez a 3-as egység szakad majd széjjel Babilon végső bukásakor (Jel. 16,19)), Amerikával és az Európai országokkal az élen, és mind ezeknek a feje a Római Pápaság lesz. Róma az, akinek szándékait, céljait véghezviszik ezek az antikrisztusi erők. Ha jobban meg szeretnénk érteni a végidő Észak és Dél küzdelmét, akkor olyan ütközetet kell keresnünk a Bibliából, ahol Babilon és Egyiptom háborúját találjuk meg. Örök elv, hogy a Szentírás önmagát magyarázza! Egy ilyen ütközet van, és pedig a híres Kárkemis-i csata, amely Babilon döntő győzelmét írja le Egyiptom felett. Erről a csatáról ad felvilágosítást Jeremiás 46. fejezetének egy része. Vegyük mi is közelebről szemügyre ezt az ütközetet!

Általános előzmények

Az egykor hatalmas asszír birodalom hanyatlásának idején, keleten egészen váratlanul egy új növekvő erejű hatalom támadt, – Babilon, amely nemsokára új vetélytársává vált az egyiptomi nagyhatalomnak. Kr. e. 626. –ban a káldeus Nabopolassar herceg Babilonon kívül vereséget mért az asszír hadseregre, és elfoglalta a babiloni trónt. Megerősítette birodalmát, és 616-ban hódító hadjáratokra indult. I. Pszammetik Fáraó már Kr. e. 616-ban küldött egyiptomi csapatokat az összeomlás szélén álló asszír birodalom megsegítésére, de vereséget szenvedett a méd-babiloni koalíciótól. Kr. e. 614-ben Assur elesett a méd Küaxarész által, 612-ben Ninivét foglalták el a méd-babiloni seregek. Az asszírok kénytelenek voltak visszavonulni az Eufrátesz egyik mellékfolyója mellé, az északnyugatra fekvő Háránba. A babilóniaiak és a médek azonban Kr. e. 610-ben megtámadták Háránt az asszírok és egyiptomiak (?) elhagyták a várost, és nyugat felé vonultak az Eufráteszen túlra.¹ A babiloni-

méd sereg bevonult Háránba és kifosztotta majd helyőrséget hagyva hátra távozott hazájába.² I. Pszammetik Kr. e. 610-ben meghalt és fia II. Nékó lépett a helyébe. Ekkor „AsszírIA jóformán már nem létezett.”³ Kr. e. 609-ben II. Assur – uballit asszír király, asszír és egyiptomi csapatokkal átkel az Eufráteszen és Háránt megostromolja, de a várost nem tudja elfoglalni csak a városból kitörő helyőrséget gyilkolja le. A város alól még sem vonul el.^{*1} Nabopolasszár katonái segítségére siet, de nem támadja meg a város alatt állomásozó asszír – egyiptomi hadsereget, hanem északra fordul, és a hegyvidéken hódít.⁴ Kr. e. 609-ben Nékó apja politikáját követve támadóként avatkozik be Szíriában (Arámban).

A híres ókori csata (a közvetlenül kapcsolódó eseményekkel)

Az ütközet Arám területen (Szíriában) az Eufrátesz folyó mellett zajlott le. Mivel ez volt Egyiptom befolyási övezetének határa, itt csapott össze Nabukodonozor és II. Nékó Fáraó egy látszólag független területen. „*Mindezek után, hogy az Isten házát Jósiás helyreállítá, feljöve Nékó, Egyiptom királya, hogy az Eufrátesz mellett való Karkemis városát elfoglalná...*”^{*2} 2 Krón. 35,20 A Fáraó volt az egyiptomi sereg főparancsnoka és a legfontosabb hadjáratokban személyesen vezette hadseregét. A kisebb jelentőségű expedíciókat hercegek vagy más magas rangú katonai tisztviselők irányították. Kr. e. 609-ben Nékó az összeroskadt, és gyakorlatilag teljesen felmorzsolódott asszír birodalom maradék erőinek a segítségére sietett (2 Krón. 35,21), hogy támogatásával segítsen nekik visszafoglalni Háránt a babilóniaiaktól.^{5*3} Ezzel a Fáraó utolsó kísérletet tett az asszír birodalom feltámasztására,^{*4} illetve sikertelenség esetén - „Most már nem is AsszírIA maradványainak megvédelmezéséről, hanem e maradványok felosztásában való részvételtől volt szó.”⁶ A babiloni krónika szerint ugyanis Nékó szövetségese volt akkor az asszíroknak. (A 2 Kir. 23,29-ben fordítási hiba van.) Nékó seregével sietve ment fel Szíriába (Arámba) de mivel Jósiás is feltartóztatta (Krón. 35,21-22) seregével később érkezett „*az Eufrátesz folyóvize mellé*” 2 Kir. 23,29 Karkemishez majd bevonult Karkemisbe. Mivel Hárán ostroma nem sikerült ezért az Eufrátesz lett a határ Babilon^{*5} és Egyiptom^{*6} között. Az Eufrátesz mentén folytak a csatározások. Karkemisben

^{*1} „Du’uzi hónapban Assuruballit, AsszírIA királya Egyiptom hatalmas hadseregét [vezette, s] a folyón átkelven, Harrán város ellen, hogy elfoglalja, felvonult.” A babiloni krónika itt említi utoljára az asszír királyt Assur-uballitot ezután többé már nem. (ÓKTCh Nemzeti Tankönyvkiadó Hetedik kiadás, 1999. 221. o.)

^{*2} „Mindezek után, amikor Jozija helyreállította a templomot, felvonult Nechó, Egyiptom királya, hogy csatába szálljon az Eufrátesz melletti Karkemisnél...” 2Krón. 35,20 (Kat. ford.) „Azok után, hogy Jósiás helyreállította a templomot, felvonult Nékó, Egyiptom királya, hogy harcoljon Karkemisnél az Eufrátesz mellett...” 2Krón. 35,20 (MBT ford.) „Miatán azonban Jozija helyreállította a templomot, felvonult Nékaó, Egyiptom királya, hogy hadakozzon az Eufrátesz mellett fekvő Karkemis ellen...” 2 Krón 35,20 (Káldi Neovulgáta) „Mind ezek után hogy az Isten Házát Jósiás helyére állatá, felindúla Nékó az Egyiptom Királya, hogy az Eufrátesz mellett való Karkemis várost megszállaná;...” 2 Chr. 35.20 (Aranyos)

^{*3} I. Pszammetik fáraó fiának II. Nékónak az „uralkodása idejére esett az asszír birodalom összeomlása. A babiloniak és médek Kr. e. 612-ben elfoglalták Ninivét. Nékó felismerte a babiloni birodalomban rejlő veszedelmet. Ezért megpróbált segítséget nyújtani a Hárán vidékén ellenállásra készülő Asszuruballitnak, hogy ily módon az új veszedelmet lehetőleg távol tartsa, s ugyanakkor biztosítsa Egyiptomnak Szíriát és Palesztinát.” (Keresztyén bibliai lexikon - Nékó)

^{*4} Nékónak érdekében állt, hogy a meggyengült AsszírIA megmaradjon, ezzel is akadályozva az Újbabiloni birodalom felfelé ívelését.

^{*5} Kr. e. 608-ban „A babilóni csapatok Urartu határvidékén hódítanak.” Kr. e. 607-ben „Nabú-apla-uszur a babilóni sereggel és trónörökös fiával, Nabú-kudurri-uszurral, valamint seregével északra vonul hódítani. A trónörökös a meghódított országban marad, a király pedig visszatér Babilónba. Nabú-kudurri-uszur befejezi a hegyvidék meghódítását és visszatér Babilónba. Nabú-apla-uszur az

A Karkemisi csata helye (Rajz: SG)

Euphratész felső folyása mentén fekvő Kimuhu városa ellen vonul. Átkel a folyón és beveszi a várost, helyőrséget hagy benne, majd hazatér.” (Mezopotámia, Szíria és Anatólia – Keleti történeti kronológia <http://gepeskonyv.btk.elte.hu/>)

*⁶ Kr. e. 606-ban „Az egyiptomi sereg Kimuhu alá vonul, és négy hónapi ostrom után beveszi a várost. A babilóni helyőrséget megölik. A babilóni sereg Nabú-apla-uszur vezetésével az Euphratészhez vonul és a folyó partján fekvő Quramati városában üt tábor. A folyón a szíriai oldalra átkelve elfoglal három várost. A király ezután hazatér, de a Karkemisnél állomásozó egyiptomi sereg átkel az Euphratészen és kiszorítja Quramatiból a babilóniakat.” (Mezopotámia, Szíria és Anatólia – Keleti történeti kronológia <http://gepeskonyv.btk.elte.hu/>) A Karkemis felé vezető úton Kimuhu volt a legfontosabb állomás. Hárán veszte után az asszír – egyiptomi haderő itt vetette meg a lábát. (ÓKTCh Nemzeti Tankönyvkiadó Hetedik kiadás, 1999. 222. o. lábjegyzet) Kimuhu; város a Felső – Eufrátesz nyugati partján. Antik Commagene tartomány, Kis-Ázsia és Szíria határvidékén. Feltehetőleg Assurballit asszír király innét indíthatott ellentámadást Kr. e. 609-ben Hárán visszafoglalására.

erős egyiptomi helyőrség sáncolta el magát. *„Ez a szó, a melyet az Úr szólott Jeremiás prófétának a pogányok felől; Égyiptom felől, a Nékó Faraónak, Égyiptom királyának serege felől, a mely az Eufrátes folyó mellett, Kárkémisben vala, a melyet megvert Nabukodonozor, a babiloni király, Jójákimnak, Jósiás fiának, Júda királyának negyedik esztendejében:” Jer. 46,1-2* Az Asszír birodalom bukása után Egyiptom igényt tartott Szíriára (Arámra) és Palesztinára, (az egykori egyiptomi területekre) ami ellenkezett az új babilóniai király világhatalmi törekvéseivel. Aki úgy gondolta, hogy az Eufrátesztől nyugatra eső területekre is neki van joga. Ezért sor került egy döntő ütközetre Kárkemisnél, ahol az északi király Nabukodonozor kinek nevének jelentése: *„Nebe v. Nabu, védd meg a koronát, a határt; Nébó megvéd a szerencsétlenségtől; a titkos király”*,⁷ - bálványistenei nevében mind a koronát, mind pedig a határt megvédi az egyiptomi Nékó Fáraótól. Eredetileg a tulajdonképpeni támadó fél a korabeli *„déli király”* az egyiptomi Nékó volt, akinél korábban felgyülemlett és visszafojtott indulatok törtek a felszínre, amikor ugyanazon az úton, amelyen hódító elődei

Egyiptomi katonák (Mesehti sírja – Aszjut, festett fa, Középbirodalom 11. dinasztia; Kairó, Egyiptomi Múzeum) (Fotók: SG)

jártak^{*7} az Eufrátesz felé nyomult seregével, nagy haraggal, hogy országa „*ellensége ellen*” 2 Krón. 35,21 menjen. Nékó Fáraó Egyiptom határainak éber őre ezzel a támadással szíriai (Arám) birtokait akarta biztosítani. „*Ki az, aki árad, mint a Nílus, vizei zúgnak, mint a folyamok? Egyiptom árad, mint a Nílus, vizei zúgnak, mint a folyamok. Ezt mondta: Elárasztom, elborítom a földet, városokat pusztítok el lakosaikkal együtt! Jer. 46,7-8 (MBT. ford.)*”^{*8} A nagy létszámú^{*9} egyiptomi hadsereg élén az új Fáraóval, haraggal telve az áradó Nílushoz hasonlóan („*a haragban áradás*” van Péld. 27,4) tört be Szíriába (Arámba), hogy megütközzön ellenségeivel. Az egyiptomiakat szövetségeseik „*a frigy földének fiai*” Ezék. 30,5 a szerecsenek, líbiabeliek és ludiak Egyiptom „*zsoldosai*” Jer. 46,21 támogatták (Jer. 46,9). Az egyiptomi harcmódor a következő volt: „*Ha a csata kezdetét vette, először az íjászok röptették ki nyilait, ezt követte a harciszekér – osztagok tömött sorokban végrehajtott rohama, végül pedig a lándzsás gyalogság támadása, a harci szekerek és íjászok által már kellőképpen szétszilált és megzavart ellenség ellen. A meglehetősen sematikus hagyományoszerűen folytatott hadműveletek mellett csak elvéve találkoznak egyéni elgondolásokkal: az ellenség cselvetéssel való kicsalogatásával az ostromlott városból, rejtett tartalék képzetével stb.*”^{*8} Kárkemis mivel az Eufrátesz mellett feküdt ezért vízi ütközetre is

^{*7} Gázán, Meggidón (2 Kir. 23,29) és Riblán (2 Kir. 23,33) keresztül Kárkemisbe (2 Krón. 35,20). Nékó Kr. e. 609-ben hódította meg Gázát (Jer. 47,1) Jeremiás a 47. fejezetben jövendöl Askelon és Gáza ellen. Askelont Nabukodonozor pusztította el Kr. e. 604-ben, majd Gáza is erre a sorsra juthatott (2 Kir. 24,7).

^{*8} „Kicsoda ez, a ki növekedik, mint a folyóvíz, és olyan, mint a megháborodott vizű folyamok? Egyiptom növekedik úgy, mint a folyóvíz és mint a megháborodott vizű folyamok, mert ezt mondja: Felmegyek, ellepem a földet, elvesztem a várost és a benne lakókat.” Jer. 46,7-8

„Ki az ott, aki megáradt, mint a Nílus, akinek az örvényei háborognak, mint a folyam. Nos, Egyiptom áradt meg, mint a Nílus, és mint a folyam, háborognak örvényei. „Kíáradok - mondta -, és elborítom a földet; elsöpröm városait és lakóit!”” Jer 46,7-8 (Kat. ford.)

^{*9} Jer. 46,23 szerint az egyiptomi hadsereg létszámát tekintve erdőnyi volt. „*Kivágják az ő erdejét, ...*”

sor kerülhetett. Hajókat mind az egyiptomiak mind pedig a mezopotámiaiak már régóta használtak harci tevékenységre is.^{*10} Hérodotosz rámutat arra, hogy ebben a korban a katonai hadműveletek nemcsak szárazföldön, hanem vízen is zajlottak. Hérodotosz szerint Nékó, apja halála után nekilátott egy Vörös – tengerbe vezető csatorna építésének,⁹ de ezt abbahagyta és energiáját az egyiptomi hadsereg háborús felkészítésére fordította. „Hadicélokra a Földközi- és a Vörös-tengeren nagy evezőshajókat szereltek fel.”^{*10} Majd hódító hadjáratra indult Babilon ellen Kr. e. 609-ben és „megverte a Faraó Gázát.” Jer. 47,1 Nékó az egyiptomi hajóflottát „Szíria partjaihoz irányította, hogy támogassa a megvert asszír hadsereget.”^{*11} Nékó vízen és szárazföldön egyaránt hadakozott, de a győzelmet szárazföldön vívta ki. „Abbahagyva a csatorna ásását. Nekósz hamarosan háborús előkészületekbe kezdett. Az északi tengeren, illetve az Arab-öbölben, vagyis a Vörös-tengeren három evezősoros hajókat készíttetett; azok a csúszdák, amelyeken vízre bocsátották őket, ma is megvannak. A szüroszok elleni háborúban mindjárt használta is őket, de a szüroszokat valójában szárazföldi ütközetben győzte le Magdólosznál,^{*11} és elfoglalta Szíria egyik nagyvárosát, Kadüiszt.^{*12} Azt a köntöst, amelyet e csatákban viselt, felajánlotta Apollónnak, és elküldte a Brankhidák^{*13} milétoszi papi nemzetségének.”^{*12} Már – már úgy tűnt, hogy az egyiptomiak számára visszatérnek III. Thotmesznek Egyiptom legnagyobb katonai hódítójának dicsőséges napjai, de az egyiptomiak és szövetségeseik katasztrofális vereséget szenvedtek Kárkemisnél. „Hosszas, súlyos veszteségekkel járó csatározások után Nabú-apla-uszur babiloni király kénytelen visszatérni a fővárosba, és 605 elején átadja fiának, Nabú – kudurri – uszurnak a főparancsokságot. Nabú-apla-uszur egyre többet enged át Nabú – kudurri – uszurnak az államügyekből. A hadsereg főparancsnoki tisztében rendszeresen váltja egymást apa és fia. **Nabú-kudurri-uszurnak sikerül egy meglepetésszerű támadással bevenni Kárkemist, és az egyiptomiak nagy részét lemészárolni.**”^{*13} A babiloni krónika szerint: „Akkad királya az országában maradt. Nabukudurriusur, legidősebb fia, a trónörökös király[fi], mozgósítván [Akkad seregét], a serege élére állt, és Kargamis, a Purattu partján fekvő város ellen menvén, átkelt a folyón, [az egyiptomi hadsereg ellen], amely Kargamisben állomásozott. [...]

^{*10} Az egyiptomiak már a korai időkben is használtak hajókat harci tevékenységekhez. I. Pepi pl. Memphisből (Nóf) támadta meg, a Földközi – tengeren keresztül Kánaánt. A hajók később is népszerűek voltak az egyiptomi hadseregben. Egyiptomban I. Pszammetik fáraó idejében is létezett haditengerészeti flotta: „Petrie Tell – Dafána-i ásatásai élethű és minden bizonnyal tipikus képet adnak az ilyen csapatok állandó állomáshelyéről a szaiszi korban....az építmény – mely egész biztosan I. Pszammetik idején épült – úgy tűnik, egy masszív vályogtégla fallal határolt téglalap alakú kerületen belül álló vártorony volt, de a fal Petrie idejére már talajszintig lepusztult....Az ásatás gazdag görög gyalogsági felszereléssel szolgált, **de a település egyben tengerészeti bázis is volt, ahonnan a görög típusú hadigályákkal végzett hadműveleteket irányíthatták.**” (Az ókori Egyiptom története; Ian Shaw 388-89. o.) Hérodotosztól pedig úgy tudjuk, hogy II. Nékó a hadi vállalkozások felé fordult és három evezősoros hajókat építtetett, a Földközi – tengeren és a Vörös – tengerhez tartozó Arab öbölben. Amelyeket szükség esetén használt is. (Lásd. ÓKTCh Hetedik Kiadás 1999. 74.o.)

Mivel Egyiptomot két oldalról vizek határolták és a Nílust is hajózták a hajók nagyon népszerűek voltak Egyiptomban. Amikor Nabukodonozor a babiloni király később betört Egyiptomba és megverte az egyiptomiakat szövetségeseikkel együtt a vereség szörnyű hírére hajókon vitték el Núbiába. „És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor tüzet vetek Egyiptomra, és összetörik minden segítője. Azon a napon követek mennek ki előttem **hajókon** a bátorságban lakó Szerecsenország elrémítésére, s leszen rettegés bennök Egyiptom ama napján; mert imé jön! Ezt mondja az Úr Isten: És megszüntetem Egyiptom lármáját Nabukodonozor, babiloni király keze által.” Ezék. 30,8-10

^{*11} Migdól, vsz. Tell er Her, Pélusium közelében. (Lásd Hérodotosz: A görög – perzsa háború; jegyzetek 720. o.)

^{*12} Gáza (Lásd Hérodotosz: A görög – perzsa háború; jegyzetek 720. o.)

^{*13} papi nemzetség a Milétosz melletti, didümai Apollón jósdában (Lásd Hérodotosz: A görög – perzsa háború; jegyzetek 720. o.)

*összecsaptak egymással, és az egyiptomi hadsereg a színe elöl megfutamodott; [vereségüket] okozta, s mígnem elpusztultak, [öldökölte] őket. Az [egyiptomi] hadsereg maradványa (sit-ta-tú), [amely] az ütközet[ből] megmenekült, mivel a fegyver (már) nem érte utol őket – Hamat város környékén Akkad serege utolérte őket, megverték őket, s egyetlen harcos (LÚ) [sem tért vissza] hazájába. Ugyanebben az időben Nabukudurriusur Hattu ország területét teljes egészében meghódította (ik-su-ud).”¹⁴ A Szentírás szerint ennek a háborúnak a kimenetelét Isten beavatkozása döntötte el. Aki az egyiptomiakat megfélemlítette a babilóniaiakat pedig megerősítette,^{*14} ahogy a későbbiekben is tette. „És megerősítem Babilon királyának karjait, és adom az én fegyveremet kezébe... Megerősítem azért Babilon királyának karjait...” Ezék. 30,24-25 Jer. 46,5-6 és 46,15-16 az egyiptomiakról ezt mondja: „Mit látok? Ők megriadva hátrálni kezdenek, vitézeik leveretnek és futásnak erednek, és vissza sem tekintenek! Mindenfelől félelem, azt mondja az Úr. Nem futhat el a gyors, és az erős sem menekülhet el; észak felé, az Eufrátes folyó mellett legyőzetnek és elhullanak.” Jer. 46,5-6 „**Miért verettek le a te erőseid? Nem állhattak meg, mert az Úr rettentette el őket.**”^{*15} **Megsokasította a tántorgót, egyik a másikra hullott, és ezt mondották: Kelj fel, és menjünk vissza a mi népiünkhöz és a mi szülőföldünkre az erőszakoskodó fegyver elöl.**” Jer. 46,15-16 Bármilyen nagy hadseregük is volt a Khám fiainak Isten ítélete ellen nem hadakozhattak. Nem az emberi erő volt az, ami a győzelmet kivívta a Babiloni királynak, hanem Isten avatkozott közbe hatalmával. „Az a nap pedig az Úrnak, a Seregek Urának büntető napja, hogy bosszút álljon ellenségein. És a fegyver felemésztt és jól lakik és megrészegül az ő vérökkel, mert áldozatja lesz az Úrnak, a Seregek Urának észak földén, az Eufrátes folyó mellett.” Jer. 46,10 Az egyiptomi nagyhatalom a vereséggel súlyos sebet kapott, ahogy azt Nékó Fáraó nevének jelentése is mutatja „a béna, sebesült”.¹⁵*

Különösen érdekes az, hogy a Khámtól származó népek, mint pl. az Egyiptomiak, Szerecsenek, Líbiabeliek, Filiszteusok, Kánaánita népek különösen nagy, rendkívüli méretű hadseregeket tudtak kiállítani a történelem folyamán. A Biblia nemegyszer, a harci szekereik, lovagjaik, seregeik számát is megmondja (I. Sám. 13,5; 2 Krón. 14,9; 2 Krón. 12,3; Jer. 46,23; Józs. 11,3-4). Mégis az északiakkal szemben (Sém és Jáfet fiával) rendszerint alulmaradtak a döntő ütközetekben, mert Isten elvette tőlük a hatalmat. „Készen áll a ló az ütközetnek napjára; de az Úr é a megtartás!” – mondja Péld. 21,31. Az északi királyok is hatalmas seregeket tudtak kiállítani, de még így is méltó ellenfelei voltak a Khám leszármazottai Sém és Jáfet leszármazottainak.

Az egyiptomi sereg veresége után Kr. e. 605. augusztus 15-én Babilon királya, Nabopolasszár meghalt. Amikor Nabukodonozor herceg értesült apja haláláról visszatért Riblából (Hámát földjéről) Babilonba, hogy királlyá koronázzák és elfoglalja apja örökségét a babiloni trónt (605. szeptember 7.). A babiloniak számára a Kárkemisi csatában aratott győzelem

^{*14} hatalmat adott nekik

^{*15} „Jeremiás ezt kérdezi: Miért menekülnek Egyiptom harcosai? (15. v.) Itt egy szövegkritikai nehézségbe ütközünk, mert a Septuagintában ez áll: „Miért menekül Ápisz...?” (LXX, 26:15; a LXX átrendezte számos rész sorrendjét Jeremiás könyvében, úgyhogy a héber szövegben a 46:15 a görög szövegben 26:15.) A Septuaginta szétválasztotta a „menekül” igét (nisֿֿap) két szóvá (nisֿֿap), „Haf (vagyis Ápisz) menekült”. Ápisz Egyiptom bikaistene volt. Egy nép vereségét gyakran istenei vereségével ábrázolták (vö. Ézs 46:1-2; Jer 50:2; 51:44). Ha elfogadjuk a Septuaginta olvasatát, akkor Jeremiás arra célzott, hogy Egyiptom Ápisz istene képtelen volt megvédeni népét az Úrtól. Mégis úgy tűnik, hogy a 46:15 jobban illeszkedik szövegkörnyezetébe, ha a héber olvasat szerint értelmezzük, mely így hangzik: „Miért estek el a harcosok?”” (KIA Kommentár Charles H. Dyer - Jeremiás könyve 46:13-19.)

megnyitotta az utat az áhított világhatalomhoz. Bár Nékó Fáraó felismerte az új veszélyt, vetélytársát a Babiloni birodalomban az összeomló Asszír birodalom helyett, és ekkor már az asszírokat támogatta. Megpróbálta ugyan feltartóztatni a babilóniaiakat, de veszített. Ekkor Egyiptom még nem pusztult el, de sorsa megpecsételődött. A Kárkemisi csatában Nabukodonozor megverte fő riválisát, Egyiptomot és szövetségeseit. A csatatéren, ahol „*vitéz vitézbe ütközött, és mind a ketten együtt estek el.*” Jer. 46,12 sok áldozat maradt. Babilonnak is nagyok voltak a veszteségei. Egyiptom számára ez a vereség vészjósló előjel volt, amely Egyiptom pusztulását vetítette előre. A csata után a babiloni uralkodónak nem maradt már olyan igazi ellenfele, aki képes lett volna szembeszállni hatalmával. A kisebb nemzetek, akik nem érezték elég erősnek magukat a babiloni uralkodóval szemben mind Egyiptomban, és szövetségeseiben bíztak. A vereség következtében a Fáraó pedig elveszítette a szír – palesztinai területek feletti fennhatóságát. Egyiptomnak fel kellett adnia ezeket a területeket. „*És Egyiptom királya többé nem jött ki az ő földéből; mert Babilónia királya mindent elvett, a mi csak az egyiptomi királyé volt, Egyiptom folyóvizétől az Eufrátes folyóvizéig.*” 2 Kir. 24,7 (Kr. e. 604-ben Nabukodonozor Szíria-Palesztinába vonul és Egyiptom határáig mindent elfoglal.) Bár Nékó Fáraó később 601-ben ismét találkozott a csatatéren Nabukodonozorral és a babiloni krónika szerint a „*nyílt mezei ütközetben*” egymásnak „*kölcsönösen nagy veszteséget okoztak*”.¹⁶ E szerint tehát a csata döntetlenre végződött, de ha le is győzte Nékó Nabukodonozort, ennek a győzelemnek semmilyen jelentősége nem volt már, mivel a kialakult hatalmi viszonyokon egyáltalán nem változtatott. A háború után Nabukodonozor azonnal visszatért Babilonba, ahol egyéves mozgósításba kezdett. (Ebből valamennyire következtethető, hogy a babiloni krónika feljegyzésétől eltérően kikapott Nabukodonozor Nékótól.)

Ha figyelmesen elolvassuk Dán. 11,40-45-ig terjedő verseket akkor észrevehetjük, hogy egy katonai hadjáratról van szó, mégpedig az északi király katonai hadjárataról. Ez az északi király a babiloni uralkodó Nabukodonozor. **A Szentírás a Nabukodonozori hadjáraton szemlélteti a végidők utolsó eseményeit.** Lépcsőfokról – lépcsőfokra haladva. (Erről a későbbiekben részletesen szó lesz.) A Kárkemisi csata megnyerése után Nabukodonozor rátört a korabeli világra. „*...és betör az országokba, előzőnli és végigjárja azokat.*” Dán. 11,40 Megtámadta Júdát, Filiszteát, Edomot, Moábot és az Ammon fiait, akiket Dán. 11,41 név szerint említ is. Föniciát majd pedig végül Egyiptomot, akivel korábban is háborúzott (Dán. 11,40; 42; 43). Isten felhasználta a hódító Nabukodonozort céljai véghezvitelére. „*Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és megfenyíték minden körülméltelkedettet a körülméltelennel együtt: Egyiptomot és Júdát, Edomot és az Ammon fiait, Moábot és mindazokat, a kik nyírott üstökűek és a pusztában laknak; mert mindez a nemzet körülméltetlen, és Izraelnek egész háza is körülméltetlen szívű.*” Jer. 9,25-26 „*Ezt mondja az Úr: Ímé, víz indul meg északról, és olyan lesz, mint a kiáradott folyó, és elárasztja a földet és annak mindenét, a várost és annak lakosait, és kiáltanak az emberek, és a föld minden lakosa ordít.*” Jer. 47,2 (Filisztea és Fönícia ellen; lásd. Jer. 47,1-7)

A Kárkemisi csata Kr. e. 605-ben (március – július között) volt. Ettől a döntő győzelemtől számíthatjuk Babilon teljhatalmának kezdetét. Ezzel a győzelemmel Babilónia belépett az Asszír birodalom örökségébe, amely közvetlenül előtte létezett és egykor uralta Szíriát és Izráelt. Babilon a Kárkemisi győzelemmel és további sikeres hódításaival a „*királyok királya*” Dán. 2,37 és „*a nemzetek ura*” Ezék. 31,11 lett. A történelem végén ugyanaz lesz a kérdés: Kicsoda a királyok Királya? Jelenések könyve megválaszolja ezt: „*Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és az ő vele való hivatalosok és választottak és hívek is.*” Jel. 17,14

A Kárkemisi csata jelentősége a végidőben

A Kárkemisi csata előképe a végidei eseményeknek. Ahol nagyhatalmak csapnak össze a Világuralomért. A déli király az ateista Európai Unió, míg az északi király az a világhatalomra törő Amerika, amely elsőként rendezi be teljesen országában a római rendszert (Jel. 13,11-12). (Részletesebben lásd. a Babilonról szóló anyagot - Tenger pusztasága) A bibliai »*prófécia mindig a létező helyzet és a látszat ellen szól. Előre nem is sejtett események bekövetkezését jelenti*«. ¹⁷ A Szentírás semmi kétséget nem hagy afelől, hogy valóságos fizikai háborúról van szó a végidőben is. Nemcsak magának a történetnek a leírása tanúsítja ezt, hanem a különböző Bibliafordítások és a jelképek helyes értelmezése is ezt támasztja alá. A Károli fordításban az „**összetűz**” szó szerepel. „*De a vég idején összetűz vele a déli király,*” Dán. 11,40 ami talán nem a legjobban fejezi ki, hogy konkrét fizikai támadást hajt végre a déli király. De ha más fordításokat is megnézünk, akkor jobban láthatjuk. „*De az idők végén hadba száll ellene dél királya.*” Dán 11,40 (Kat. Ford.) A református fordítás ugyanazt a szót használja, amit a babiloni krónika fordítása „**összecsaptak egymással**”. „*A vég idején összecsap vele a déli király.*” Dán. 11,40 (MBT ford.) „*A' végnek idején pedig, megütközik ő véle a' Déli Király,*” Dán. 11.40 (Aranyos) „*És az elrendelt időben harcolni fog ellene a déli király,*” Dán 11,40 (Káldi) Ezek a szavak „**hadba száll**”, „**összecsap**”, „**megütközik**”, „**harcolni fog**”, egészen konkrét fizikai harci cselekményre utalnak. Mind a Bibliában mind pedig a Biblián kívüli forrásokban a „**forgószelel**” amelyről Dán. 11,40-ben olvashatunk és szinonimái, mint pl. a **vihar** vagy **szélvész** hadseregeket jelentenek. A babiloni hadsereget a Biblia gyakran ábrázolja így. „*Ímé! úgy jó fel, mint a felleg, és szekerei olyanok, mint a szélvész, lovai gyorsabbak a saskeselyűknél. Jaj nekünk, mert elvesztünk!*” Jer. 4,13 „*Nyilai élesek, és minden ő kézívei felvonvák, lovai körme, miként a kova, és kerekerei mint a forgószelel;*” Ésa. 5,28 „*Kaczag ez a királyokon, és a fejedelmek néki nevetség, minden erősséget csak nevet, töltést emel és megostromolja azt. Majd tovaszáll viharként és elvonul és bűnbe esik; ő kinek istene az ő hatalma.*” Hab. 1,10-11 „*Tüzet vetek azért Rabba kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit; harci kiáltással a háború napján, pusztító viharral a szélvésznek napján. És számkivetésbe megy az ő királyuk; ő maga és vele fejedelmei is, ezt mondja az Úr!*” Ámós. 1,14-15 (Rabbát az Ammoniták fővárosát az idők folyamán többen is megostromolták többek között Nabukodonozor is. „*Nebukadneccar II. hadjárata vetett véget egy időre a virágzó államnak és városnak.*”¹⁸) Biblián kívüli forrásban Szanhérib asszír király például az ellene vonuló káld-arámi-elámi-perzsa koalíciót így jellemezte: „**Mint súlyos vihar, mely erős forgószelel**”.¹⁹A babiloni Ur városát elpusztító elámi hadsereget orkánnak, gonosz szélnek nevezték. „*Enlil vihart támasztott jajgat a nép, az Ország elől elzárta a bőség szelét, jajgat a nép, Sumer elől elzárta a jó szelet, jajgat a nép, előhívta az Orkánt, az Ország pusztítóját, jajgat a nép, előhívott minden gonosz szelet, jajgat a nép.*”²⁰ (Sirató Ur város fölött) Nagy Sándor a nagy görög hódító szintén viharként söpörte el ellenségeit, a Perzsákat. „*Sándor aztán előlről és hátulról egyszerre támadt a perzsákra, s egész seregüket megsemmisítette. Hamarabb jelent meg Perszeopolisz előtt, mintsem a város védői felkészülhettek volna a harcra: viharként tört be a városba. Kezébe került Perzsia büszkesége, az Akhaimenida királyok fővárosa minden palotájával, minden kincsesládájával együtt...*”²¹ Az etióp Pianchi győzelmi sztéléjében hadseregének erejét szintén a viharhoz hasonlítja, amikor az egyiptomiak ellen harcolt. „*Korán reggel, mikor a föld kivilágosodott, őfelsége Memfiszhez érkezett...Őfelsége úgy dühöngött ez ellen, mint egy párdúc...El fogom foglalni azt, viharhoz hasonlóan...Ekkor felvonultatta hajóit és seregét, hogy támadják meg Memfisz kikötőjét...Őfelsége megparancsolta seregének: „Rohamozzátok meg azt, romboljátok le a falakat, hatoljatok be a folyó menti házakba...Ezután elfoglalták Memfisz, viharhoz hasonlóan. Sok embert öltek meg benne, s vittek mint foglyot oda, ahol őfelsége volt.*”²² Végül még az úgynevezett „*Keselyű sztélé*” -ből idéznék egy részletet. A dél

mezopotámiai Éannatum Lagas uralkodója legyőzi Umma városát: „Éannatum katonái fegyverekkel megtámadták Umma városát. 3600 (?) embert szúrtak le benne...Éannatum íme, tombolt; Umma belső területén öldökölt, környékét elpusztította...Én Éannatum, Umma területén pusztítottam, **mint a forgósél**; a várost pusztító vízzel árasztottam el. Éannatum, aki megtartja szavát, elrendelte, hogy a határ-csatorna áradjon ki, Umma területét öntse el. Húsz dombot halmozott fel holttestekből...”²³ „Én, Éannatum, Ummában, **mint gonosz orkán**, pusztítottam...”²⁴ Dániel 11,40 külön megemlíti és kiemeli a fegyvernemeket „**szekerekkel, lovasokkal,...hajóval**”, sőt még a hajók mennyiségére is utal „**sok hajóval**” vagy más fordítás szerint „**nagy hajóhaddal**” (Kat. ford.). Mindez értelmetlen volna, ha nem valóságos fizikai háborúról lenne szó. Hiszen akkor semmi értelme nem volna a hajók mennyiségi hangsúlyozásának, számbeli hivatkozásának. Lényegtelen volna, hogy az északi király sokkal vagy kevés hajóval vesz diadalt a déli királyon. Ebben a küzdelemben a tét a világhatalom lesz, amit szintén nem a Parlamentben, hanem háborúban szoktak eldönteni. A bibliai próféták gyakran nem kellemes, hanem súlyos események bekövetkezését jelentették meg előre, ahogy erről Jeremiás próféta is szólt a hamis próféta Hanániásnak és a népnek: „A próféták, a kik előttem és előtted eleitől fogva voltak, sok ország ellen és nagy királyságok ellen, hadról, veszedelemről és döghalálról profétáltak. A mely próféta a békességről profétál, mikor beteljesedik a próféta beszéde, akkor ismertetik meg a próféta, ha az Úr küldötte-é azt valóban?” Jer. 28,8-9

A Szentírási prófécia alapján az Európa és Amerika közti ütközet színteréül olyan hely szolgál majd, amely mindkét fél számára kiemelkedő stratégiai jelentőséggel bír. Ez a terület az iszlám világ. (Részletesebben lásd a Szíriáról (Arám) szóló anyagot.) Dán. 11,40-ből látható, hogy nemcsak szárazföldi, hanem vízi (tengeri) ütközetről is szó van. Ami az északi király „sok hajó” -ját vagy „nagy hajóhad” -át illeti, jelenleg a világban Amerika rendelkezik a világ egyik legnagyobb viszont a legerősebb hadihajó flottájával, és számos szoros szövetségese is tengeri hatalom. (Az USA hadereje egy alapvetően tengeri haderő.) A támadó fél a végidei „déli király” az Európai Unió lesz, aki igényt tart az iszlám világ egy részére, melyen birtokait biztosítani kívánja szövetségeseivel. Ez viszont ellenkezik Amerika és Róma érdekeivel, világhatalmi törekvéseivel. Háborúra kerül sor, amelyben a vesztes fél Európa és szövetségesei lesznek. A jelképes Kárkemisi csata után a hatalomváltás a világ országaiban nem lesz erőszakmentes, erre utal a „betör” (Károli, Kat. fordításban) szócska, míg más fordítás szerint „behatol” (MBT) „az országokba”. A Dán. 11,40 -el párhuzamos Igehelyen, Jer. 47,2-ben szintén azt látjuk, hogy egy erőszakhullám indul meg ettől az eseménytől fogva, amely végigsöpör a világon. Ezek az Igehelyek, jelek előrevetítik különböző polgárháborúk előfordulását világszerte a jelképes Kárkemisi ütközet után. Kiemelkednek azok az idáig elnyomott féken tartott erők, amelyek az északi királyt, Amerikát és Rómát támogatják. A jelképes Kárkemisi csata győzelmétől fogva Róma lesz a világ ura az őt kiszolgáló politikai hatalmakkal. Ekkor az egész világ felett feláll a végidei nagy Babilon, amely mindössze jelképesen „egyetlen óráig” uralkodik (Jel. 18,10;16; 19).

A tíz király

Jel. 17,12-ben a következőt olvassuk: „**A tíz szarv pedig, a melyet láttál, tíz király, olyanok, a kik még birodalmat nem kaptak; de hatalmat kapnak mint királyok egy óráig a fenevaddal.**” A „király” a Bibliában, ahogy már említettem politikai hatalmat jelöl (Dán. 7,17; 8,20-21; Zak. 9,5; Csel. 7,18; Luk. 22,25). A szarv a Bibliában a hatalom jelképe (5 Móz. 33,17; 1 Sám. 2,10; 1 Krón. 25,5; Zsolt. 75,11; 92,11; Zak. 1,19; Dán. 7,7). Bibliai próféciamagyarázók már

korábban felismerték, hogy a „tíz király” az európai nemzeteket jelenti.^{*16} Konkrétan pedig azok egységére magára az Európai Unióra vonatkozik. Az európai nemzetek mindegyikében ideológiailag azonban csak két politikai hatalom létezik valójában, akik egymással szemben vitézkednek a hatalomért. Az egyik a jobboldal a másik a baloldal. Igaz, hogy sok párt van, de ezek mindegyike valamelyik oldal alatt csoportosul. A jobboldal időnként egyre jelentősebbé válik, de még nem tud abszolút hatalomra jutni a jelenlegi ateista Európán. Mikor adatik majd neki hatalom? Mielőtt ezt megválaszolnánk, nézzük meg előbb kicsoda, és hogyan jön létre a jobboldal! A vallásos jobboldalt olyan meggyőződésű emberek alkotják, akiket egyházi intézmények tanítottak ki, majd később politikai szereplővé váltak. Így az egyházak érdekeit, tanításukat, nézeteiket igyekeznek képviselni a politikában, a hatalomban. Alapvető bázisukat a hasonlóan gondolkodó népek adják. Politikai hatalmukat az Egyház segítségével szeretnék megerősíteni. A baloldal az ateista gondolkodásmódot képviseli. Erről már korábban szoltam. Világi intézményeiben az ateista gondolkodást népszerűsíti. A jelenlegi Európa az ateizmust képviseli. Michel Barnier francia külügyminiszter 2004-ben úgy fogalmazott, „*hogy az „európai építkezés világi jellegű, amely tiszteletben tartja minden nép hagyományait és vallásait. Ez az unió nem zsidó–keresztény*

---

^{*16} „... A negyedik állam negyedik ország lesz e földön, a mely különb lesz minden országnál, és megeszi az egész földet, és eltapodja és szétzúzza azt. A tíz szarv pedig ez: **Ebből az országból tíz király támad**, és más támad utánuk, és az különb lesz mint az előbbieket, és három királyt fog megalázni.” Dán. 7,23-24 „Amikor az északi hordák a Kr. u.-i V. században legyőzték a Római Birodalmat, nem egyesültek, hogy új birodalmat alkossanak. Ehelyett önálló nemzetek alakultak a régi Római Birodalomból. Azon nemzetek némelyike és mások, melyek belőlük alakultak, mind a mai napig fennállnak.” (KIA Kommentár Dániel 7:24 – J. Dwight Pentecost) Többen megpróbálták azonosítani ezeket a népeket, amelyekből az európai nemzetek kialakultak. Íme, néhány azonosítás: „a 10 szarv, vagyis a királyok, akik a fenevaddal csak egy óráig uralkodnak: az osteogótok, visigótok, vandálok, gepidák, lombardok, herulok, burgundiak, hunok, frankok és angolszászok.” (GROTIUS HUGÓ /1583-1645/ vagy van Groot, holland jogász, államférfi, történész és teológus) (Le Roy Edwin Froom – Atyáink prófétai hite Froom 2-2f Review and Herald Washington, D.C. Kiss Vilmos fordítása) „Newton a 10 királyságot a következőkben sorolja fel: 1./ vandálok és alénok, 2./ a suovek, /svábok, akik beleolvadtak az allemanok törzsébe, fordítói megjegyzés/, 3./ visigótok, 4./ az alánok Galliában, 5./ burgundok, 6./ frankok, 7./ brittek, 8./ hunok, 9./ a lombardok, 10./ Ravenna.” (SIR NEWTON IZSÁK /1642-1737/ matematikus, filozófus és a tudományok területén korának kimagasló kutató zsenije, Lincolnshire-ben született, és vallásos környezetben nevelkedett férfit.) (Le Roy Edwin Froom – Atyáink prófétai hite Froom 2-3f Review and Herald Washington, D.C. Kiss Vilmos fordítása) „A nyugat-római birodalom 356 és 483 között 10 részre szakadt. 1. Hunok Magyarországon /356/, 2. Osztrigótok /377/ Missiában, 3. Vizigótok Pannóniában /378/, 4. Frankok Franciaországban /407/, 5. Spanyolországban /407/, 7. Burgundiak Burgundiában /407/, 8. Herulok és rugniak Olaszországban /476/, 9. Szászok és angolok Britániában /476/, 10. Lombardok Németországban /438/. Így a királyság felbomlott 10 részre, amint azt a lábujjak jelképezik.” (Uriah Smith /1832-1903/ szerkesztő, szerző és Biblia-tanító, Wert Milton-ban, Új Hampshire államban született) (Le Roy Edwin Froom – Atyáink prófétai hite Froom 4-2f Review and Herald Washington, D.C. Kiss Vilmos fordítása) Más prófécia magyarázók szintén az európai nemzetekkel azonosították a tíz szarvat, amely megegyezik a tíz királlyal. „A tíz szarv az egykorú európai nemzeteket jelenti. A fenevad 10 szarva magában foglalja Angliát, Franciaországot, Spanyolországot, Portugáliát, stb.” (Bale János /1495-1563/ az írországi Osory püspöke volt VI. Edward uralma alatt, és aki egyike volt az angol reformáció legkiválóbb kisebb világosságainak, Suffolokban született.) (Le Roy Edwin Froom – Atyáink prófétai hite Froom 2-2f Review and Herald Washington, D.C. Kiss Vilmos fordítása) „A 10 királyság a következő volt: „Spanyolország, Franciaország, Lombardia, Anglia, Skócia, Dánia, Svédország, a gótok országa Itáliában, a Hunoké Pannóniában vagy Magyarországon és a ravennai Exarchatus.” /60/ („NAPIER JÁNOS /Neper/ /1550-1617/ Merchiston lordja, kiváló skót matematikus és a protestáns ügy buzgó híve, Edingburghban született.”) (Le Roy Edwin Froom – Atyáink prófétai hite Froom 2-2f Review and Herald Washington, D.C. Kiss Vilmos fordítása)

klub.”²⁵ „A konzervatív értékek jegyében egy új, jobboldali Európa megvalósulásáért száll sikkra Lech Walesa. A volt lengyel elnök Gdanskban a Magyar Hírlapnak azt mondta, hogy a nyugati demokráciamodellel önmaga karikatúrájává vált, nem illik a 21. századhoz, szükséges a megújítása. A Nobel-békedíjas politikus szerint erre a pusztán baloldali koncepciónak nincs esélye, ezért igazságos alapokon nyugvó erkölcsi normarendszer, egy új "tízparancsolat" létrehozását sürgette. Elmondta, hogy az uniós bölcsek tanácsában is ezt az álláspontot képviseli – meglehetősen nagy ellenszélben.”²⁶ (2008-as cikk) 2012 januárjában Orbán Viktor „Robert Schuman francia kereszténydemokrata politikust idézte, aki szerint "Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz".²⁷ 2012 novemberében pedig a magyar kormányfő azt hangoztatta, hogy „sok felelősen gondolkodó ember közös célja az, hogy az új Európa ismét a kereszténység sziklaszilárd alapjára épüljön.”²⁸ (Megjegyzem ezekben a kijelentésekben nem a bibliai kereszténységet kell érteni, hanem a katolicizmust, ahogy az Orbán Viktor kijelentéséből is látható („ismét”). Európa legfeljebb a reformáció idején volt bibliai értelemben keresztény, egyébként csak katolikus.)

Folytassuk tovább a már elkezdett igehely magyarázatát. Az „**olyanok**” egy egyszerű különbségtevő szócska, ami rámutat arra, hogy nem azok lesznek a főhatalomban, akik jelenleg vannak. Nem is jelentene hatalomváltást pusztán az, hogy más országok emelkednének ki Európában a jelenleg vezető országok helyett, ha ugyanazzal az ideológiával kormányoznának, mint az eddigiek. Az sem jelentett hatalomváltást, hogy egyes országokban a jobboldal jutott hatalomra a baloldallal szemben, mert ezeknek hatalma még nem tartós, és nincs elég erejük ahhoz, hogy megváltoztassák a jelenleg meglévő ateista értékrendet az Európai Unióban. Ahhoz, hogy az egész Európai Unió egyszerre jobboldalivá váljon, és ekkora fordulat következék be hirtelen, ehhez valami különleges eseményre van szükség! Az Európának szánt Alkotmányból kimaradt a kereszténységre való hivatkozás, majd pedig az Alkotmány elutasítása után az értékrendje átkerült a Lisszaboni Szerződésbe. Így ez pontosan a baloldal érdekeit szolgálja, még ha kisebbségbe is kerülne, mert törvényesen garantálja, bebiztosítja a baloldali értékeket. Mivel nem a jobboldali értékrend van hatalmon az Európai Unióban ezért a jobboldaliak „**olyanok, a kik még birodalmat nem kaptak;**” „**de hatalmat kapnak mint királyok egy óráig a fenevaddal.**” - akkor, amikor a nagy Babilon feláll. Ahogy már eddig is említettem a Szentírás többször beszél arról, hogy a végidei Babilon jelképesen csak „**egy óráig**” áll fenn (Jel. 18,10;16; 19). A jobboldali értékrend és vele egyben a jobboldal teljes hatalomra jutását Európában, a baloldali Európa súlyos veresége, amely a jelképes Kárkemisi csatában következik be, hozza meg. A jelképes Kárkemisi csata után kiemelkednek és magukhoz ragadják a hatalmat azok a jobboldali erők, amelyeket korábban háttérbe szorítottak a baloldali erők. Európa országai felsorakoznak a Pápaság mellett. Az ő segítségükkel a Pápaság világaluralomhoz jut. Jel. 17,13-14-ben ezt olvassuk: „**Ezeknek egy a szándékuk; erejüket és hatalmokat is a fenevadnak adják. Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és az ő vele való hivatalosok és választottak és hívek is.**” Az „**utolsó óra**” kezdetén tehát a jobboldali erők teljes támogatásukról biztosítják a Pápai Egyházat. Valójában azonban amint az Ige is feltárja, ezek az antikrisztusi erők Krisztus ellen viaskodnak. Vesztüket Krisztus 2. eljövetele okozza. A baloldal nem akarja az állam és az egyház összeolvadását. Mint a hatalom megszerzésére és megtartására hivatott szervezet le sem akar mondani az irányításban és a végrehajtásban betöltött szerepéről. Tehát, hogy egy szándékon legyen a „**tíz király**” és a „**fenevad**”, ezt csakis a jobboldal képes véghezvinni. A baloldal egy ilyen lépéssel elveszítené jelentős függetlenségét és hatalmát, teljesen alávetett helyzetbe kerülne. A jobboldal viszont megerősítené azt - ha rövid ideig is -, mert ezeknek hatalma és birodalma nem lesz tartós. (Már a középkorban sem volt súrlódásmentes az állam és az egyház kapcsolata: „**Az ellentétek forrása abban a kérdésben rejlett, vajon egy keresztény államban a király avagy az egyház az előbbrevaló.**”²⁹)

A Dániel könyvében szereplő szoborlátomás egy része kifejezetten a végidőre szól. Az aktuális rész így hangzik Dán. 2,41-44 –ig. **„Hogy pedig lábakat és ujjakat részint cserépből, részint vasból valónak láttál: a birodalom kétfelé oszol, de lesz benne a vasnak erejéből, a mint láttad, hogy a vas elegy volt az agyagcseréppel. És hogy a lába ujjai részint vas, részint cserép: az a birodalom részint erős, részint pedig törékeny lesz. Hogy pedig vasat elegyülve láttál agyagcseréppel: azok emberi mag által vegyülnek össze, de egymással nem egyesülnek, minthogy a vas nem egyesül a cseréppel. És azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem száll át hanem szétzúzza és elrontja mindazokat a birodalmakat, maga pedig megáll örökké.”** Róma adja a vas erejét. A lábujjak azonosak a tíz királlyal. A törékeny jobboldali politikai hatalmak „*emberi mag által*” (Isten nélkül; megszenyvedetlenül Vö. Ezsd. 9,2) összevegyülnek az erős Rómával. De egységük nem lesz teljes mert „*nem egyesülnek, minthogy a vas nem egyesül a cseréppel.*” **„És azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem száll át”.** A Szentírás itt világosan elénk tárja, hogy amikor a hamis egyházaknak és politikai hatalmaknak bekövetkezik ez a démonikus egysége, a jobboldali Európa idején akkor Krisztus 2. eljövetele a küszöbön áll. Krisztus 2. eljövetele démoni vetélytársainak a végzetét hozza. Krisztus birodalmukat „*szétzúzza és elrontja*”, a hegyről leszakadó kőhöz hasonlóan (Dán. 2,45).

Végezetül meg kell jegyeznünk, hogy maga a történelem is arra tanít minket, hogy a világbirodalmak mindig katonai erővel, fegyveres úton jönnek létre. Nem csak az ókori Babilon, hanem a Médó-Perzsa, Görögország, Róma világbirodalma is így született. Sőt a Pápaság sem nélkülözhetette a katonai erőt, amikor hatalmát ki akarta terjeszteni a középkori Európára. A korabeli kor legerősebb politikai hatalmához, a Frank királysághoz folyamodott védelemért az őt szorongató longobárdok (Itália) ellen. (A longobárdok terjeszkedő politikája a Pápa egyházi államát fenyegette.) Majd a frankok meghódították a longobárdokat. A Pápa ellensége így eltűnt az útból az egyház viszont Európában új területekre is kiterjeszthette a hatalmát a Frankok segítségével. A számos keresztes hadjáratot már nem is említem. Az ókori Asszír nagyhatalom szintén fegyveres úton jött létre. Akárcsak az egyiptomi nagyhatalom fénykorában, a XVIII. dinasztia idején, amikor Egyiptom számított a Közel – Kelet legerősebb hatalmának. Vagy említhetném még Napóleon birodalmát is. Amerika helyzete speciális és kivételes. Amerika a Bibliában a „*földből*” feljövő fenevad, amely más hatalmak megdöntése nélkül jutott uralomra. Nem azonnal volt nagyhatalom, hanem fokozatosan békésen nőtt naggyá.³⁰ Bár már korán meghatározóvá vált a mai robusztus nagyságát már annak köszönheti, hogy több háborúból is győztesen került ki.

A Szentírás a középkori Pápaság hatalmát i.sz. 538-tól számítja. Ahhoz, hogy Róma ettől kezdve gyakorolni tudja hatalmát Belizárnak (I. Justiniánus kelet – római császár hadvezérének) fel kellett szabadítani a keleti gótok uralma alól. Róma meghódítása a keleti gótokkal vívott hosszú harc után sikerült csak. Vagyis Róma fegyveres úton nyerte vissza hatalmát.³¹ (Az ókori-középkori Rómát a Biblia „*tengerből feljövő fenevad*” -ként ábrázolja, azonban, ez a bemutatás soha nem jelent békés, erőszakmentes, háború nélküli hatalomátvételt. (Dán. 7,2-8))

„A háborúk emeltek magasra és döntöttek le birodalmakat és kisebb helyi hatalmakat is. A katonai erő meghatározó módon alakította és alakítja ma is a gazdaságot, a békebeli erőviszonyok rendszere háborúkban alakul ki. Egy-egy közösség, társadalom gazdasági helyzetét, az erőforrásokhoz való hozzájutásának lehetőségeit és annak árát alapvetően hadseregének sikeressége vagy kudarca határozza meg.”³²

Isten engedte meg, hogy Babilon világhatalomra jusson és olyan hatalommal bírjon, amelynek senki sem tudott ellenállni. *„Mert ímé, feltámasztom a Káldeusokat, a kegyetlen és vakmerő nemzetet, a mely eljárja a földet széltében, hogy hajlékokat foglaljon el, a melyek nem az övéi.” Hab. 1,6* *„Kaczag ez a királyokon, és a fejedelmek néki nevetség, minden erősséget csak nevet, töltést emel és megostromolja azt.” Hab. 1,10* Nabukodonozor egyik asszír stílusban íródott feliratában így beszél hódításairól: *„Magasztos bizodalmban a távoli országokat, a félreeső hegyiségeket, a felső tengertől egészen az alsó tengerig, a járatlan utakat, megnyitatlan ösvényeket – ahol a lépés megfékeződik, láb sem járt ott, nehézséggel telt vonulásokat, szomjúhozó meneteléseket (mind) megjárván, a meg nem hódolókat (la-ma-gi-ri) legyőztem, elfogtam az ellenállót.”³³* Az Úr, amíg jónak látta eszközként használta fel Babilon erejét és hatalmát, hogy tervei szolgálatába állítsa őket.

A jelképes Kárkemis-i csatával Isten az emberi történelmet már részben *„rövidre metszi igazságban” Róm. 9,28.* Ezután szimbolikusan mindössze *„egyetlen óra”* marad Jézus Krisztus megérkezéséig.

Idézetek jegyzéke

-
- ¹ Bibliai atlasz Szent Pál Akadémia 2004. 120. o.
- ² Mezopotámia, Szíria és Anatólia – Keleti történeti kronológia <http://gepeskonyv.btk.elte.hu/>
- ³ Világtörténet 1962. Kossuth Könyvkiadó I. Kötet 575.
- ⁴ Mezopotámia, Szíria és Anatólia – Keleti történeti kronológia <http://gepeskonyv.btk.elte.hu/>
- ⁵ Bibliai atlasz Szent Pál Akadémia 2004. 122. o.
- ⁶ Világtörténet 1962. Kossuth Könyvkiadó I. Kötet 575.
- ⁷ Bibliai nevek és fogalmak – Nabukodonozor
- ⁸ Hahn István: A hadművészet ókori klasszikusai Zrínyi Katonai Kiadó Bp. 1963. 22. o.
- ⁹ Hérodotosz: A görög – perzsa háború Osiris Bp. 2000. 177-178. o.
- ¹⁰ Világtörténet 1962. Kossuth Könyvkiadó I. Kötet 576.
- ¹¹ Britannica Hungarica – Nékó 425. o.
- ¹² Hérodotosz: A görög – perzsa háború Osiris Bp. 2000. 178. o.
- ¹³ Az emberiség Krónikája Officina Nova 1990. 84. o.
- ¹⁴ ÓKTCh Nemzeti Tankönyvkiadó Hetedik kiadás, 1999. 222-223. o.
- ¹⁵ Bibliai nevek és fogalmak – Nékó
- ¹⁶ ÓKTCh Nemzeti Tankönyvkiadó Hetedik kiadás, 1999. 223-224. o.
- ¹⁷ Gyarmati Béla: Dániel próféta
- ¹⁸ Keresztyén bibliai lexikon – Rabbá
- ¹⁹ ÓKTCh Nemzeti Tankönyvkiadó Hetedik kiadás, 1999. 175. o.
- ²⁰ Wikipedia: Sirató Ur város fölött
- ²¹ Vojtech Zamarovsky: A görög csoda Madách Kiadó 1980. 285. o.
- ²² Hahn István: Az ókori hadművészet klasszikusai Zrínyi Katonai Kiadó Bp. 1963. 159-160. o.
- ²³ Hahn István: Az ókori hadművészet klasszikusai Zrínyi Katonai Kiadó Bp. 1963. 162. o.
- ²⁴ ÓKTC 1999. 90. o.
- ²⁵ Kis Tibor: Párizs szerint az EU nem zsidó– keresztény klub Népszabadság online 2004. május 28.
- ²⁶ Janzsó Viktor: A jövő a jobboldali Európáé Magyar Hírlap 2008. november 7.
- ²⁷ Orbán: Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz STOP 2012. január 18.
- ²⁸ Európát a kereszténység szilárd alapjára kell építeni 2012. november 15.
http://www.miniszterelnok.hu/cikk/europat_a_keresztenyseg_szilard_alapjara_kell_epiteni
- ²⁹ Az emberiség krónikája Officina Nova 293. o.
- ³⁰ E. G. White: A NAGY KÜZDELEM Advent Kiadó 1991. 392-393. o.
- ³¹ Az emberiség krónikája Officina Nova 1988-90. 227. o.
- ³² Kalla Gábor: Háború és béke az Ókorban 2010. május 18.
- ³³ ÓKTCh Nemzeti Tankönyvkiadó Hetedik kiadás, 1999. 227. o.